

DENİZLER
ÖTESİNDE

TARAFIYAR

Havva Tekin

GENÇ
T
TİMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 29

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Cansev Ayanoğlu
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Sefer Koçan

Bu kitabın baskısı daha önce farklı bir yayınevinde de yapılmıştır.

2. Baskı | Kasım 2019
Raf | 10+ Roman Öykü

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3060-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 12364

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 / **Sertifika No |** 16086

© 2019 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ESRARENGİZ SABAH

Bizim evimiz eski bir ev. Büyükbabama babasından kalmış. Büyükbabam bu evin çok özel olduğunu söylüyor. “Hem uğurlu hem de güzel bir evde yaşamak çok güzel,” der. Evimiz büyükçe bir meyve bahçesinin ortasında ve üç katlı. İlk katı taş, iki katı ahşap. Bahçede bir kuyumuz ve büyükanneimin beslediği tavuk ve ördeklerin barındığı bir kümesimiz var. Biraz gürültücüler ama onlar sayesinde taze yumurta yiyebiliyoruz.

Evimizin birçok odası hatta benim hiç görmediğim bir çatı katı bile var. Orası büyükbabama ait. Büyükbabam oraya kendisinden başkasının girmesine izin vermiyor. Büyükanneim bile girmiyor. Büyükanneim hiç kimsenin odasına o istemezse girilmemesi gerektiğini söylüyor.

Büyükbabam çok iyi bir insan. Arada uzun seyahatlere çıkıyor. Emekli olmadan önce uzun deniz yolculukları yapan bir kaptanmış. Artık emekli olduğu için kendisinin kaptanlık ettiği bir gemisi yok ama zaman zaman arkadaşlarının davetlerini kıramayıp onlarla denize açılıyor. Büyükbabamın uzun zaman denizde olduğu böyle zamanlarda onun dönüşünü sabırsızlıkla bekliyorum. Döndüğünde çok mutlu görünüyor.

Bazı zamanlar, gözleri parlayarak bana denizler ötesine ait uzun öyküler anlatıyor. Bu öykülere bayılıyorum. Büyük-babam denizle ilgili, başka ülkeler ve insanlarla ilgili çok şey biliyor. Bazen ona bütün bunları nereden öğrendiğini soruyorum. Okuyarak ve yaşayarak diyor. Doğru olabilir mi acaba? Çok okursam ve ben de büyükbabam gibi gezersem onun bildiği her şeyi öğrenebilir miyim? Bunu çok merak ediyorum.

Babam da çok şey biliyor ama o daha çok yaptığı işle ilgili. Benim babam bir matematikçi. Annem onun sayılar için yarattığını söylüyor. Çözemeyeceği bir matematik problemi olmadığını düşünüyor ama bu o kadar da iyi değil. Ne zaman babamdan bir konuda yardım istesem hep kafası karışık, hep dalgın. O kadar dalgın ki bazen yemekte bile bir problem yüzünden huzursuz oluyor. Böyle zamanlarda annem bile kızıyor. Zaten kafasının karışık olduğu zamanlarda babamın yemeğini Sakine teyze çalışma odasına götürüyor.

Sakine teyze uzun yıllardır büyükannemin yanında çalışıyor. Annemin ve büyükannemin en büyük yardımcısı. Evdeki her işle o ilgileniyor. Öyle becerikli, öyle hızlı ki bazen şu çizgi filmlerdeki süper kahramanlara benzetiyorum onu. Evdeki herkes onu çok seviyor ve ona çok güveniyor. Annem, "O evimizin ailemizin bir parçası," diyor. Sakine teyze büyükannemin yanında çalışmaya başladıktan sonra evlenmiş. Eşi iyi bir bahçıvan. Bizim gül bahçesimiz ve büyükannemin sebzeleri ona emanet. Becerikli bir adam ama çok sessiz. Saatlerce konuşmadan iş yapıyor. Sorulmadıkça söze karışmıyor.

Sakine teyze ve Mehmet amcanın hiç çocukları olmamış. Sakine teyze bizim için “çocuklarım” diyor.

Kız kardeşim Damla, benden üç yaş küçük. Bir ay sonra yani 5 Temmuz’da dokuz yaşını bitirecek. Bazen kardeşim olduğu için çok seviniyorum ama bazen de çıldırıyorum. Çok inatçı ve çok aceleci. Onun yüzünden evde kimi zaman ciddi tartışmalar çıkıyor. İyi ki büyükannem var yoksa bu tartışmalar asla tatlıya bağlanamaz. Büyükannem sakin ve gülümseyen bir yüzle her zaman onu ikna etmeyi biliyor. Nasıl yapıyor, bunun sırrı ne bilmiyorum. Ama sanırım büyükannemden başka hiç kimse de bunu bilmiyor.

Benim en yakın arkadaşım Tamer. Aynı sınıfta okuyoruz. Bizim sokağın sonundaki evde oturuyor. Onun kardeşi yok. Bu yüzden midir ne, ne zaman Damla ile kavga etsek hep onun tarafını tutup aramızı bulmaya çalışıyor. “Yufka Yürek” derim ben ona. O da bana “Keçi” der. İnatmışım! Tamer’le her şeyimi paylaşıyorum. O da her şeyini bana anlatıyor. Birbirimize her zaman çok güveniyoruz. Bunun hep böyle olmasını diliyorum.

Bir süredir kafamı kurcalayan önemli bir soru var. Tabii bu soruyu da her şeyi paylaştığım gibi yine Tamer’le paylaştım. Her zaman yaptığı gibi gözlerini kısarak beni dinledi. Bir süre sustu sonra saçlarını savurarak “Hayır,” dedi. “Sanırım bu kez abarttın. Bu kuşku, bu soru anlamlı değil.” Tamer’in bazen yaşından büyükmüş duygusu veren tavırları vardır. Sanki babammış gibi gelir bana. Yine öyle hissettim. Uzun, bir kızın saçları kadar uzun saçlarını ısrarla salladı. “Hayır, saçmalıyorsun,” dedi.

h a v v a t e k i n

Ama ben ilk kez içimdeki soruyu silmeden, silemeden günlerce kafamda taşıdım. Bir hafta sonra, bir pazar sabahı gün yeni ışıırken evin en keyfine düşkün yaratığı olan köpeğim Karabiber'in yatağıma tırmanıp beni dürtüklemesiyle uyandım. Tuvaleti gelmiş ve bu sabah tuvalete eşlikçi olarak beni seçmişti. Belki de beni seçmemiş, yalnızca uyandırabildiği tek varlık olarak peşine takmıştı. Birlikte arka bahçeye açılan kapıya gittik. Kapıyı açtım. Karabiber bahçenin sonunda kendisine ayrılan bölüme doğru fırladı. Ben bir yandan gözlerimle onu izliyor, bir yandan esniyor, bir yandan da bu saatte herkes sıcak yatağındaiken ben hain Karabiber yüzünden ayaktayım diye düşünüyordum. Fakat bu düşüncem kısa bir süre sonra değişiverdi. Hayır, tek uyanık ben değildim. Bahçede benden başka uyanık olan birileri daha vardı. Evin arka tarafında olduğum için yan duvarın dibinden gelen sesleri duyuyor fakat seslerin sahiplerini göremiyordum. Duvarın dibini takip ederek köşeye kadar yaklaştım. Şimdi sesleri ayırt ediyordum. Konuşanlardan biri büyükbabamdı. "Ne yapmalı?" diyordu. "Yeni geldim tekrar gidersem evdekiler çok huzursuz olacak. Orada her şeyin yolunda olduğunu sanıyorlar."

Kulak kesildim. Acaba büyükbabamın konuştuğu kimdi? Neden bahsediliyordu? Merakım çok sürmedi. Büyükbabamın her ay ziyaretine gelen ve her gelişinde bana çeşitli deniz araçları, haritalar, fotoğraflar getiren yakın arkadaşı Orhan amcanın sesini, konuşmaya başlar başlamaz tanıdım.

"Mutlaka gitmelisin. Konsey sendeki emanetin artık adada olması gerektiği konusunda karar aldı. Bunu fazla

denizler ötesinde tarajlar

erteleyemeyiz. Ya tehlike sanılandan daha büyükse, oradakileri nasıl tehlikeye atarız? Senin bilgine ve düşüncelerine ihtiyaç var.”

“Bütün bunları anlıyorum ama... Evdekilere oraya gittiğimi söylersem bir terslik olduğundan kuşkulananacaklar artık.”

“Söyleme o zaman.”

“Peki nasıl bir gerekçe göstereceğim gidişime, söyler misin?”

“Gerekçe mi? Gerekçe mi istiyorsun? Peki o zaman yakında bir gerekçen olacak.”

Sessizlik bir an sürdü. Sonra Orhan amcanın sesi duyuldu. “Sen hazırlan, gerekçen gelecek.”

Uzaklaşan ayak seslerini duyunca bulunduğum noktayı hatırladım. Tuvaletini bitiren Karabiber kapının eşiğinde oturmuş bana bakıyordu. Hızla içeri girip kapıyı kapattım. Olabildiğince sessiz davranarak birinci katın merdivenlerini tırmanmıştım ki büyükbabamın sesini duydum. “Deniz!”

Merdivenin başında durmuş dikkatle yüzüme bakıyordu. Sakin olmaya çalışarak esnedim. “Sen de mi uyandın büyükbaba?”

Sorumu duymamış gibi sordu. “Ne yapıyorsun Deniz?”

“Susamışım da büyükbabacığım, su içtim.” Aklıma gelen en hızlı yalan bu olmuştu. Yalan söyleme alışkanlığı olmayan birisi için fena bir yalan sayılmazdı ama sık da tekrarlanmamalıydı.

Kahvaltıya çağrılıncaya dek odamdan çıkmadım. Kafamın içinde dönüp duran sorular yüzünden serseme dönmüştüm. Büyükbabamın Orhan amcayla konuştuğu tehlike neydi? Büyükbabam niçin ve nereye gidiyordu? Tehlikede olanlar kimlerdi? Evdeki herkes bunu biliyorsa ben neden bilmiyordum?

Kahvaltıda, benim ve büyükbabamın dışındaki herkes her zamanki pazar konuşmalarını yapıyordu. Annemle Damla yumurtanın beyazı yüzünden tartıştı. Babam tabağındakileri unutup peçetenin üzerinde problem çözdüğü için annemi küstürdü. Büyükannem büyükbabamın içmeyi unuttuğu çayları hatırlatıp durdu. Ben büyükbabamla göz göze gelmemeye çalışarak tabağındakileri kırıntısına kadar bitirip kalktım. Öyle kusursuz kahvaltı yapmıştım ki annem de büyükannem de Damla'ya beni örnek gösterip duruyorlardı. Odama çıkar çıkmaz Tamer'i aradım. Sesim öyle telaşlı çıkmıştı ki Tamer, "Birine bir şey mi oldu?" diye bağırdı.

"Yok," dedim, "herkes iyi yalnız bu kez ben haklı çıktım sanırım. Hatta eminim. Hemen görüşmemiz gerek. Köşedeki erik ağacının oraya gel!"

Köşedeki erik ağacı bizim acil buluşmalarımız için en yakın orta noktaydı. Çoğu kez kafamıza takılan ve çözemediğimiz bir konu olduğunda erik ağacının altında buluşur konuşurduk. Böyle zamanlarda telefonda konuşmak, mesajlaşmak, internette yazışmak yeterli gelmiyordu. Yüz yüze konuşmayı adet hâline getirmiştik. Her mevsim eriği eksik olmayan güçlü gövdesi ve sık dallarıyla güzel bir ağaçtı erik ağacı. Öyle hızlı yürüdüm ki mesafeyi her zamankinden daha

denizler ötesinde tarajar

az zamanda almıştım. Tamer'in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Nefes nefese ağacın altına oturdu. "Ne oluyor Deniz?"

"Ben haklı çıktım," dedim. Dedim ama buna hiç de sevinemiyordum.

"Hangi konuda haklı çıktın?" dedi merak içinde.

"Hani sana geçen gün büyükbabamın zaman zaman gizli bir şeylerle uğraştığını söylemişim de saçmalıyorsun demiştin ya. Hani o uzaktan gelen mektuplarından birini kendisine götürürken benim elimde görünce çok kızmıştı zarfı incelemişti ya..."

"Eee ne oldu yani onu söyle?"

Sesimi alçalttım. Etrafıma biri bizi görüyor mu duyabilir mi diye bakışlarımı gezdirdim. Tamer söylenip duruyordu. "Allah Allah, iyice kuşkucu oldun. Kimse yok çevrede. Anlat artık."

Tamer'e sabahleyin tanık olduğum konuşmaları bir bir anlattım. Ben anlattıkça Tamer'in gözleri iri iri açılıyor "Allah Allah," deyip duruyordu. Konuşmamı bitirip sordum. "Eee hadi bakalım, yine saçmalıyorsun diyebilir misin bana?"

Durdu. Elini başına götürüp saçlarını karıştırdı, çenesini kaşdı. Belli ki mantıklı bir yanıt bulmaya çalışıyordu. Sonunda vazgeçmiş gibi başını kaldırdı. "Yok," dedi. "Bu kez haklısın. Bunda bir gariplik var. İyi de senin büyükbabanın kanunsuz bir şeylere karıştığını düşünemiyorum. Yalan söylemenin ne kadar ciddi bir yanlış olduğunu anlatan, kimsenin kimseyi incitmeden yaşaması gerektiğini öğreten, dürüst ve

sevgi dolu bir adam senin büyükbaban. Hatırlıyor musun, bir gün yaralı bir kartal bahçenize inmişti de nasıl duygulanmıştı. Kartalı ağlayarak tedavi etmiş, günlerce eliyle beslemişti.”

Bu kez ben sustum. Tamer’in tüm söyledikleri doğrudu. Peki ama duygulu, kibar, yardımsever, yalanı sevmeyen büyükbabam sabahın o saatinde Orhan amcayla gizlice buluşup ne konuşuyordu? Bunların anlamı neydi? Tamer’le erik ağacının altında öğleye kadar oturup konuştuk. Her türlü olasılığı ortaya koyarak tartıştık yine de işin içinden çıkmadık. Nereden bakarsak bakalım bütün sorular ve bulduğumuz cevaplar anlamsız geliyordu. Sonunda Tamer, “Bunu çözenin iki yolu var,” dedi. Heyecanla sordum. “Neymiş?”

Kafamızdan geçen sorulara iyi ve mantıklı bir cevap bulmayı o kadar çok istiyordum ki! Büyükbabam benim için çok değerliydi ve onu çok seviyordum.

“Kafamızdaki soruların kaynağı büyükbaban. O zaman cevap da onda. Bu durumda birinci yol şu. Gidip konuşacaksın, ona düşündüğün her şeyi ve tanık olduğun konuşmaları anlatacaksın.”

“Olmaz!” Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki duyan oldu mu diye çevreme bakındım. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Güneş iyice yükselmiş az ötedeki boş arsada top oynayan çocuklar bile gölgelere kaçmışlardı.

“Olmaz,” diye yineledim. “Büyükbabamın karşısına geçip soru soramam. Gizlice seni dinledim mi diyeceğim yani. Yapamam.”

denizler ötesinde tarajar

Tamer böyle diyeceğimi tahmin ediyormuşçasına iki elini iki yana açarak “O hâlde tek çözüm kaldı,” dedi.

Çekinerek yüzüne baktım. Soru sormaya bile korkuyordum. Bir süre yüzüme baktı ve konuşmaya başladı. “Tehlikeli olduğunu biliyorum. Doğru olduğundan da emin değilim ama ille de bu sorunun çözümünü istiyorsan belki büyükbabanı takip ederek bunu öğrenebiliriz.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Yüzümde herhâlde biraz da dehşetli bir ifade görmüş olmalı ki “Haklısın,” dedi. “Korutucu. İstersen unut gitsin.”

Bir süre sessizce oturduk. Erik ağacının tepesinde birbirlerine bir şeyler söyler gibi ötüşen birkaç serçe bir süre sonra uçu gitti. Sonunda sormaktan korktuğum ama bir taraftan da sormak için can attığım soruyu sordum. “Peki nasıl yapacağız?”

Tamer, bu soruyu duyar duymaz bir polismiştir ve takip planı yapıyormuş gibi hiçbir ayrıntıyı atlamadan konuşmaya başladı. Öncelikle fark ettirmeden büyükbabamın kimlerle, hangi sıklıkta, nerelerde görüştüğü, haberleştiği ve mümkünse de neler konuştuğu takibe alınacaktı. Nerelerden, hangi sıklıkla mektupları, telefonları geliyor öğrenilecek; bunların listesi tutulacak ve değerlendirilecekti. Ve en önemli nokta: İlk fırsatta girilmez sığınağa, yani çatı katına girilecek ve bilgi toplanacaktı.

SÜRPRİZ KONUŞMA

O gün öğleye doğru Tamer’le ayrıldık. Pazar günü saatlerce ortadan kaybolmak benim için, hele de bu alınan kararlardan sonra hiç iyi olmazdı. Eve geldiğimde tahmin ettiğim gibi herkes öğle yemeği hazırlığındaydı. Sakine teyze büyük yemek salonunu hazırlıyordu. Yanına yaklaşarak fısıldadım. “Ne pişirdin sihirbaz kadın?” Kıkırdadı. Ona böyle takılınca çok hoşuna gidiyordu. Tam şakalaşarak cevap verecekti ki birden yüzü değişti. “Sen nerelerdeydin bakayım? Sabahtan beri büyükbaban seni arıyor?”

Kalbim küt küt atmaya başladı. Büyükbabam benden şüphelenmiş miydi acaba? İyi de şüphe çekecek bir şey yapmış mıydım? Kahvaltıdan sonra ortadan kaybolmanın dışında yaptığım bir şey yoktu ki. “Büyükbabam nerede?” diye sordum.

Sakine teyze beni, büyükbabamı, her şeyi unutmuş sofranın eksiklerini mırıldanarak mutfağa doğru yönelmişti bile. Peşinden koştum. “Büyükbabam nerede şimdi?” Durdu, yüzüme baktı. “Ha,” dedi. “Büyükbaban seni sormuştu. Şimdi bahçededir,” deyip yürüdü.

denizler ötesinde tarajlar

Bahçeye çıktım. Hava güzel olduğunda, büyükbabam çoğu kez bahçenin sol yanındaki hanımeli çiçekleriyle sarılmış çardakta oturur gazete okurdu. Oraya gittim.

Gerçekten de oradaydı. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp baktı. Sonra da yanına yaklaşınca dek adımlarımı neredeyse santim santim izleyerek yanına varmamı bekledi. Yüzünde sakin, sevgi dolu bir ifade vardı. Hiç de kızgın görünmüyordu. Sonunda yanına vardığımda elindeki gazeteyi önündeki çay sehпасının üzerine bıraktı ve yanındaki hasır sandalyeyi gösterdi. “Gel otur bakalım Denizim.”

Büyükbabam ne zaman benimle önemli veya ciddi bir şey konuşmaya karar verse söze hep böyle başlardı. Belli ki yine böyle bir şey söyleyecekti. Huzursuz oldum. Neredeyse korkarak oturdum yanına. Dikkatlice yüzüme baktı. İri mavi gözleri vardı büyükbabamın. Keskin, derin bakışlıydı. Yüzü ve alnı geniş, burnu hafif eğri ve iriydi. Bembeyaz gür saçlarını geriye doğru tarardı özenerek. Seksen yaşını geçen yıl kutlamıştık. Birçok arkadaşı delikanlı derdi büyükbabama. Son derece sağlıklıydı. Her sabah erkenden kalkıp yürüyüşünü yapar, beslenmesine dikkat eder, erkenden uyurdu. Arkadaşlarımın çoğu onunla “bastonunu sallayarak öyle bir yürüyüşü var ki manken gibi” diye şakalaşırlardı. Şimdi o keskin bakışlarıyla mavi ve derin yüzüme bakıyordu. Sonunda gülümsedi. “Çok güzel bir delikanlı oluyorsun,” dedi. “Akıllı, çalışkan ve yakışıklı bir delikanlı.” Eğildi yüzümü okşadı. Parmakları yumuşacık ve sıcaktı. “Sen çok özel bir cocuksun Deniz.”

“Teşekkür ederim büyükbabacığım,” dedim.

h a v v a t e k i n

“Hayır, hayır,” dedi. “Bu bir nezaket cümlesi değil. Sen çok özel bir çocuksun. Ve günü gelince ne söylediğimi anlayacaksın. Senden bir şey rica ediyorum Denizim. Şimdi sana söyleyeceklerimi hiç unutmayacaksın, tamam mı? Asla unutmayacaksın!”

Başımı salladım. Acaba merak ettiklerim kendiliğinden çözülüyor muydu? “Tamam büyükbabacığım.”

Bir süre sustu, sonra tane tane her sözcüğün üzerinde dura dura konuşmaya başladı. “Her ne olursa olsun, kendini ve aileni koruyacaksın Denizim. Kendini ve üyesi olduğun aileyi, o ailenin içinde yer aldığı büyük aileyi koruyacak ve yaşatacaksın. Bana söz ver.”

Bu oldukça garip bir konuşmaydı. Yüzüne baktım. Büyükbabamın gözlerinde o güne dek görmediğim bir düşüncenin bulutu vardı. Gözleri nemliydi. Hüzünlü bakıyordu. Uzandı, beni oturduğum yerden çekerek kucığına aldı. Onun iri gövdesi yanında benim yeni yetişen gövdem ufacık kalmıştı. Sıkıca sarıldı, alnımdan öptü. “Söz veriyorum,” dedim. “Söz veriyorum bu sözleri unutmayacağım ve söylediklerini yapacağım. Ama neden böyle söylüyorsun büyükbaba?”

“Ben belki bir süre sonra aranızda olmayacağım. O gün gelince sen bana verdiğin bu sözü tutmalısın,” dedi. “Sana güvenmek istiyorum.”

“Sen nereye gidiyorsun ki?” diye sordum. Büyükbabam gülümsedi ama gülüşü canlı ve sevinçli değildi. Durgunlaşmıştı. “Bir gün herkes bu dünyadan gidecek ya Denizim. Bir gün ben de gideceğim işte.”

denizler ötesinde tarajlar

Bir yumru boğazıma oturdu birden. Büyükbabamı bir daha görememek demekti bu. O kadar üzülmüştüm ki büyükbabam gözlerimde toplanmakta olan gözyaşlarını gördü. “Hayır,” dedi. “Ağlamayacaksın. Hayatı anlayacaksın ve gerekeni yapacaksın. Ağlamak bir şeyi değiştirmez. Sevdiklerimizi kaybetmek değildir bu. Sadece yer değiştiriyoruz, hepsi bu. Zamanı gelince anlayacaksın. Şimdi sarıl bakalım bana.”

Yeniden birbirimize sarıldık. Bizim kucaklaşmamızın hemen ardından pencereden Sakine teyzenin başı görüldü. “Beyefendi, yemek hazır.” Kalktık. Ağır ağır yürüyerek eve girdik. Göğsüm kabarıyordu. Büyükbabam büyüdüğümü düşünüyordu ve bana ailemizi emanet etmişti. Ama onun bir gün gidecek olması düşüncesi bile canımı çok acıtıyordu. O gün yenen yemek boyunca içimde hem sevinç hem de hüznün dolaşıp durdu. Bir de küçük bir vicdan azabım vardı. Hâlâ çok meraklıydım. Büyükbabamla ilgili araştırma isteğim yerli yerinde duruyordu.

Aradan birkaç gün geçti. Bir akşamüzeri büyükbabama yemeğin hazır olduğunu haber vermek için çatı katının merdivenlerini tırmanırken birden açık olan pencereden iri beyaz bir kuşun geçtiğini gördüm. Hava kararmaya yüz tuttuğu için beyaz kuşun tüyleri soluk gri gibiydi. Üst kattan bahçeye vuran lambanın ışığıyla bir an buluşunca gümüş rengi gibi parlamıştı. Annem ve anneannem yabancı hayvanlara karşı pek ürkeklerdi ve bunu onlara söylemesem iyi olurdu. Ama yine de tedbirli davranarak mutfağın pencerelerini, arka kapıyı kapalı tutmalı diye düşündüm. Sakine teyze iki hafta önce mutfak tezgâhının üzerinden kaybolan iri bir kuzu budununun yok oluşunu hâlâ sinirli ve şaşkın anlatıyordu.

Büyükbabam yabancı hayvanların çok çok aç kalmadıkça ve taciz edilmedikçe saldırmayacağını anlatırdı ama olsun...

Büyükbabamın kapısına ulaştığımda kapıyı çalmak için kaldırdığım elim havada kaldı. Büyükbabam birisiyle konuşuyordu. “Nerede kaldın, bu kadar geç saatte gelmemelisin,” diyordu. Bir an yanlış duyduğumu düşündüm. Kapı kapalıydı ama sesine bir ses karşılık vermiş gibi konuşmayı sürdürüyordu. “Tamam tamam. Endişe ettim işte! Ben bu gece bunu incelerim Yarın sabah da seni ararım, konuşuruz. Şimdi aşağı inmeliyim. Yemeğe bekliyorlardır.”

“Peki ama öğleye kadar mutlaka ara. Ben de gerekli bağlantıları kurabileyim.” Bu kez karşılık veren sesi net olarak duymuştum. Bir erkek sesiydi ama hiç tanıdık gelmemişti. Kapıyı açarsa büyükbabamla burun buruna geleceğimiz kesindi. Hızlıca kapıyı vurdum. Ve yüksek sesle bağırdım. “Büyükbabacığım yemek hazır mı, geliyor musunuz?” Kapının ardından hiç ses gelmeyince tekrar seslendim. O zaman kapı açıldı. Büyükbabam gözlüğü gözünde, elinde kalın bir kitapla kapıdaydı. Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, “Ne o, yemek saati gelmiş mi? Saat kaç?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Çok oldu büyükbabacığım. Sen yine çalışmaya dalmış olmalısın,” dedim. Başını salladı. “Evet gerçekten de öyle olmuş. Deniz hadi sen git de haber ver çorbayı koysun Sakine teyzen. Ben geliyorum.”

“Tamam,” diyerek merdivenlerden indim. Kafamdaki soru işaretlerine her geçen gün bir yenisi ekleniyordu. O gece yatağımda dönüp durdum. Bir türlü duyduklarımı